La 31 martie, la Craiova

România — Polonia (juniori)

Sezonul internațional, la nivel de echipe reprezentative naționale, se deschide cu întîlnirea amicală de fotbal dintre selecționatele de juniori ale României și Poloniei. Meciul se desfășoară duminică 31 martie la Craiova și va fi condus de un arbitru (nedesemnat încă) din R. P. Bulgaria.

A DISPĂRUT O BILĂ...

După cum se știe, joi 12 martie, a avut loc la sediul F. R. Fotbal tragerea la sorți a „optimilor" Cupei României. Mari (și firești) emoții au însoțit secaterea din urnă a fiecăreia din cele 16 bile, reprezentînd echipele rămase în populara competiție. Un surplus de emoții l-a provocat însă un fapt cam bizar: bila Rapidului, extrasă din urnă împreună cu cea a Universității Craiova (după cum se știe, meciul Universitatea Craiova — Rapid este unul din capetele de afiș ale optimilor) a fost, cu aceeași ocazie, „extrasă" de tot, ea dispărînd pur și simplu...

Iată un k.o. cu totul neprevăzut al „competiției k.o.".

Un glumeț ne-a amintit performanța cățelului Pikeș care, la ultimul C.M., a găsit Cupa „Jules Rimet". În cazul de față, păstrînd proporțiile, nu este cazul să se apeleze la ciini dresați. Oricum, cercetările continuă...

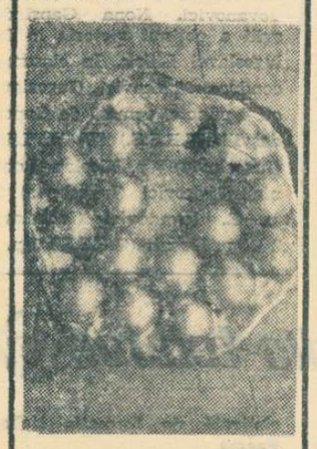

Lipsește o bilă! A șaisprezecea! A Rapidului. Cine a luat-o?

fotbal

Moment din prima repriză a meciului Universitatea Cluj — A.S.A. Tg. Mureș. Portarul Solyom blochează un balon, stăvilind unul din numeroasele atacuri clujene

(Foto: M. Szasz)

De pe foile de arbitraj, cu și fără comentarii

● V. GRIGORESCU (F.C. Argeș — Rapid, echipe rezerve-tineret): **„Propun ca meciurile echipelor rezerve-tineret să se dispute în cuplaj cu prima formație, sau măcar în aceeași localitate"** (n.n. această partidă a avut loc la Ștefănești).

Notațiile arbitrului corespund întrutotul cu dispozițiile Federației de fotbal în ceea ce privește organizarea competiției rezervată echipelor rezerve-tineret. De la primirea lor de către cluburi și asociații a trecut aproximativ o... lună. Și, după cum se vede, dispozițiile au fost uitate. Este necesară o revenire?

● E. PĂUNESCU (Steaua — Dinamo Bacău, echipe rezerve-tineret): **„Terenul de joc a fost complet desfundat și a handicapat ambele echipe".**

Dacă terenul era necorespunzător, de ce a decis arbitrul începerea jocului? Parcă regulamentul are o clauză privitoare la starea terenului. Sau arbitrul E. Păunescu n-o cunoaște?

● C. GHEMINGEAN (Gaz metan Mediaș — Olimpia Oradea): **„Am întrerupt meciul în prima repriză, timp de aproape 2 minute, pentru a evacua cîțiva spectatori care intraseră pe pista din jurul terenului".**

Primul meci, primele slăbiciuni ale organizatorilor mediești...

● N. NEGOIȚĂ (Rapid C.F. București — Viitorul Fieni): **„Am eliminat, în min. 41, pe jucătorul N. Popescu (Rapid C.F.) pentru că a lovit cu pumnul în cap pe un adversar".**

Jucătorul Popescu dovedește calități de pugilist. Nu este cazul să i se acorde o perioadă de meditare de către Comisia de disciplină? Poate se transferă într-o secție de box? Sau revine la fotbal, cu alt mod de a se comporta...

● I. DANCU (Dunărea Giurgiu — Chimia Tr Măgurele): **„În minutul 30, jocul a fost întrerupt 2 minute, după ce am eliminat pe jucătorul Aurel Haimana (Chimia). Cîțiva colegi ai celui eliminat și-au exprimat intenția ca întreaga echipă să părăsească terenul".**

Este drept, spiritul de echipă presupune solidaritate. Dar, nu totdeauna. Jucătorii de la Chimia și-au manifestat-o cînd nu trebuia. Fapta colegului lor necesita — desolidarizare...

P. VINTILA

NOTĂ: RABAT INDISCIPLINEI?

În toamnă, la Corabia, s-au petrecut lucruri urîte, cu prilejul meciului de categoria C dintre echipa locală, Progresul și Tractorul Brașov. Sancțiunea? Blîndă, față de cele întîmplate: terenul a fost suspendat pe două etape. Ca atare, fotbaliștii din Corabia trebuiau să susțină două meciuri pe teren neutru. Cu Chimia Făgăraș au și jucat, la Craiova. Mai rămăsese să execute, duminică, restul pedepsei.

Dar iată că nici această sancțiune disproporționată față de gravitatea faptelor, nu va fi executată complet. De ce? Pentru că, în loc să aibă o poziție fermă, comisia de competiții, aceeași care hotărîse grozava pedeapsă, a... înjumătățit-o, rezolvind astfel favorabil cererea de revizuire înaintată de cei din Corabia.

Un... rabat s-a făcut și pentru Viitorul Fieni, care execută 1 etapă în loc de 5.

Procedînd în felul acesta, comisia de competiții nu ajută la întronarea disciplinei pe terenurile noastre de fotbal, ca să nu mai vorbim de crearea de dezavantaje și avantaje unor terțe echipe aflate în lupta pentru promovare.

Sperăm însă că Biroul federal nu va fi de acord cu poziția comisiei de competiții, oprind o practică ce nu a adus niciodată servicii fotbalului.

SURPRIZE

Primul concurs de motocros al sezonului, organizat duminică pe traseul de la Pantelimon, ne-a dat satisfacții. Am asistat la o luptă de toată frumusețea între competitori și am putut aprecia combativitatea unor alergători (Puiu, Dovids, Stephani, Chițu ș.a.) care au demonstrat că s-au pregătit temeinic în timpul iernii. Revelația întrecerii a fost tînărul Aurel Ionescu (Steaua). El nu s-a lăsat impresionat de „cărțile de vizită" ale partenerilor, apărîndu-și cu strășnicie șansele. Locul 4, ocupat în final, este o răsplată meritată.

Dar, din păcate, am consemnat și unele surprize neplăcute. Organizatorii (Comisia municipală de motociclism și Clubul Metalul) nu s-au îngrijit de cazarea concurenților ajungîndu-se astfel la situația că aceștia, după ce au băutul la mai multe uși, au fost găzduiți în condiții necorespunzătoare (înghesuiți, camere neîncălzite, paturi fără așternut etc.) care au influențat, în parte, randamentul lor în cursă. Tot organizatorii erau datori ca la încheierea concursului să facă obișnuita festivitate de premiere. Spectatorii prezenți au plecat dezamăgiți că li s-a răpit posibilitatea de a-și aplauda favoriții. Era așa de greu să se procure tradiționalele coroane cu care să fie încununați învingătorii? Credem că nu.

Și o altă remarcă. Este curios faptul că cei care iubesc sporturile cu motor și vin pe orice vreme să-i încurajeze pe alergători, nu vor să înțeleagă că traversînd traseul în timpul curselor pot provoca accidente, cu urmări grave atît pentru ei, cît și pentru concurenți. Se observă că, spre sfîrșitul manșelor, cînd lupta se înteține, numărul plimbăreților pe traseu se mărește îngrijorînd considerabil desfășurarea curselor. Această lacună ar putea fi totuși înlăturată prin instalarea unor parapete sau măcar cordoane de frînghie în punctele mai periculoase.

I. DUMITRESCU

PUNCTE DE VEDERE

Ecouri la ancheta noastră internațională

„Ce loc ocupă educația fizică în școlile din țara dv.?"

Pasiunea pentru exercițiul fizic se formează în primii ani de școală

Am urmărit cu mult interes articolele publicate de ziar în cadrul anchetei internaționale avînd ca temă activitatea sportivă din școli. Am desprins din ancheta dv. că sînt țări în care educația fizică se practică chiar și cu copii de la vîrsta de 5 ani. Este cazul Angliei. Gîndesc că este foarte bine așa. Dorința de a practica exercițiul fizic ar trebui inoculată tineretului, încă dinaintea anilor de școlarizare. Ar ușura mult misiunea profesorilor, mai tîrziu, în orele de clasă.

Pentru noi, însă, o asemenea problemă comportă unele dificultăți obiective. N-am ajuns încă să generalizăm învățămîntul de educație fizică la clasele I—IV în sensul predării de către cadre cu o specializare strictă. Ceea ce întreprind învățătorii în prezent în materie de educație fizică, este — chiar dacă m-aș referi doar la orașul nostru — mult prea puțin. Nu sînt rare ocaziile în care ni se semnalează că învățătorii nu respectă orele de educație fizică, trecînd pur și simplu peste ele, ignorîndu-le importanța. Această desconsiderare a exercițiului fizic organizat este transmisă pînă și părinților, care, în multe cazuri, nici ei nu se îngrijesc în suficientă măsură să asigure copiilor lor această utilă activitate.

Am luat parte la multe discuții, în cadrul cercurilor pedagogice, în care s-a reliefat lipsa unor deprinderi de mișcare la elevii din clasele I—IV. Cînd și unde să-și formeze elevii acestor clase asemenea deprinderi, dacă acasă părinții nu le creează cît de cît condiții, iar la școală învățătorii predau deseori în orele de educație fizică aritmetica sau desenul, muzica sau caligrafia? *Sînt, de aceea, pentru o mai strictă respectare a programei analitice, în mod special la clasele I—IV ocolo unde se formează nu numai pasiunea pentru învățătură a elevilor, ci și interesul pentru exercițiul fizic, pentru sport.*

Sînt, de asemenea, pentru organizarea unor cursuri pentru învățători, în vacanțele de vară cu precădere, în care aceștia să fie înarmați cu un minim de cunoștințe în domeniul predării educației fizice. Astfel de cursuri, dacă îmi amintesc bine, au mai fost organizate cu ani în urmă, în diferite centre din țară, și s-au dovedit folositoare. De ce s-a renunțat la ele? Asemenea cursuri vor fi necesare pînă cînd vom ajunge ca numărul profesorilor de educație fizică, cu o calificare superioară, să acopere integral necesitățile.

Cred că în direcția creării de condiții pentru practicarea de către elevi a exercițiului fizic, a sportului, o contribuție ceva mai consistentă trebuie să o aducă și consiliile populare. Pe de o parte repartizînd spații de joacă pentru copii și elevi, pe de altă parte insistînd că în proiectarea noilor blocuri sau cvartale de locuințe, asemenea spații și terenuri sportive simple să nu fie neglijate, cum se mai întîmplă acum.

Consider că principalul accent în organizarea procesului de învățămînt la educație fizică aici trebuie pus, la nivelul primilor ani de școală. Tocmai de aceea am insistat, poate, mai mult.

În ceea ce privește școala de care răspund, aș vrea să subliniez că am apreciat întotdeauna munca profesorilor de educație fizică, în speță *Petre Darie* și *Radu Vișan*, pentru orele de clasă și cele de activități sportive, *Ica Darie* și *Elena Stănăringă*, pentru elevii care activează în cadrul școlii sportive, ale căror „ateliere" sînt găzduite tot de școala noastră. Sînt profesori care își cunosc meseria, pasionați, entuziaști chiar, dascăli în măsură să se comporte în același timp — și ca adevărați pedagogi. La noi în școală, legătura profesor de educație fizică — elevi este una dintre cele mai fructuos realizate. Ea s-a cimentat, îndeosebi, în orele de activități sportive, în procesul de formare a echipelor reprezentative pe clase și pe școală, în acțiunile pentru dezvoltarea bazei materiale a școlii. Fiindcă trebuie să vă spun că prin efortul unit al profesorilor de educație fizică, al elevilor și chiar al părinților, am reușit să punem bazele unui complex sportiv, printre puținele din oraș, destinat să acopere, aproape în toate anotimpurile, volumul activităților sportive, din an în an tot mai bogat.

Încă un aspect asupra căruia aș vrea să fac cîteva referiri. Simțim nevoia unor întreceri sportive care să aibă continuitate. Să avem în fiecare duminică în programul comisiei sportive un meci de baschet sau de handbal, o întrecere de gimnastică sau de atletism. Iată de ce am sprijinit cu toată căldura propunerile profesorilor de educație fizică de a pune bazele unor campionate pe clase, sistem divizie și, de asemenea, de a stabili legături cu sportivii altor școli, din localitate sau din alte orașe. Avem statornicite întreceri sportive cu elevii Liceului „Gheorghe Lazăr" din Sibiu, după cum purtăm tratative cu alte licee, din Craiova, Timișoara și Turnu Severin. Aș vrea să amintesc aici că legăturile elevilor noștri, de la fostul Liceu „Lahovary" cu cei din Tr. Severin, de la Liceul „Traian", s-au bucurat de o mare trecere. Ele intraseră în tradiție. Încercăm să reînnoim această tradiție, mijloc neprețuit pentru a da viață ideii de sport în rîndul elevilor. Tradiția sportivă în școală înseamnă, totodată, schimb de experiență între elevi, cunoaștere și legături de prietenie. Altfel spus, o împlinire largă a tuturor atribuțiilor ce-i sînt conferite sportului...

prof. Ion CEAUȘESCU
directorul
Liceului „Nicolae Bălcescu"
din Rm. Vîlcea

Pledoarie pentru înființarea unei asociații a turiștilor

(Urmare din pag. 1)

France; Fédération française de tourisme populaire, care se preocupă de dezvoltarea turismului social și familial (crearea de centre de vacanță pentru tineri, case și sate familiale pentru vacanțe etc.

În POLONIA cea mai importantă asociație turistică este *Societatea Polonă de Turism și Cunoaștere a țării* (P.T.T.K.) numărînd 250 000 membri. P.T.T.K. a fost înființată în 1950 și a avut o însemnătate hotărîtoare pentru larga răspîndire a turismului și a mișcării de cunoaștere a țării în masele largi ale oamenilor muncii și ale tineretului. P.T.T.K. se ocupă de protecția naturii și a monumentelor istorice și de dezvoltarea turismului pe jos, cu schiurile, la munte, cu bicicleta, cu bărci cu motor, cu caiacuri, a speo-turismului și a autostopului. Avînd o largă rețea de filiale regionale (18 filiale în orașe voievodale cu 350 subsecții și 4 000 cercuri), P.T.T.K. organizează excursii, dă informații, ghizi, închiriază echipament turistic etc. P.T.T.K. dispune de un mare număr de hoteluri și cabane în toată Polonia. Pentru informare și propagandă turistică P.T.T.K. editează revistele „Turist", „Pămîntul" și „Piscuri".

Dintre celelalte asociații turistice din Polonia menționez: *Cooperativa de turism și odihnă* „GROMADA", care organizează excursii în mediul rural; *Biroul de turism* „SPORT-TURISM", pentru organizarea de excursii și călătorii pentru a asista la manifestări sportive etc.

Această sumară trecere în revistă a activității cîtorva asociații turistice ne arată că, *sarcinile mari care stau în fața dezvoltării turismului în țara noastră, nu trebuie să apese numai pe umerii O.N.T.-ului.* Consider necesar ca, după exemplele menționate, o parte din aceste sarcini să fie preluate de masa mare a turiștilor, prin intermediul unei asociații a lor, în organizarea căreia să se îmbine tradiția noastră în acest domeniu cu necesitățile reale actuale. Sînt convins că o puternică asociație (sau club) turistic de tipul Turing Clubului Automobil Clubului Român, în strînsă colaborare cu O.N.T. Secțiile cu profil zonal ale T.C.R. ar fi organismele cele mai indicate pentru a se preocupa (prin institutele de specialitate) de elaborarea studiilor de dezvoltare și sistematizare turistică a diferitelor zone sau localități de interes turistic. Ele ar putea contribui, prin stăruință și prin muncă patriotică, la amenajări înțelesnind vizitarea obiectivelor turistice, la realizarea amenajărilor propuse prin studiile de sistematizare, la administrarea unor baze turistice, la protejarea monumentelor istorice, a monumentelor naturii, a peisajului. Secțiile cu profil zonal ar putea fi factori de propagandă deosebit de activi, sub două aspecte: propagandă pentru vizitarea zonei, localității etc., de către turiști din restul țării și propagandă pentru mărirea numărului de turiști din localitate care să fie îndrumați spre cunoașterea tuturor zonelor turistice ale patriei, spre cultivarea spiritului de tovărășie și corectitudine turistică.

Secțiile cu profil special ar putea să se ocupe pe de o parte cu dezvoltarea unor forme aparte de turism (cicloturism, turism nautic, speo-turism etc.) și pe de altă parte cu anumite probleme de interes general, care necesită însă o specializare avansată: o secție cartografică pentru elaborarea de hărți turistice, o secție de publicații, pentru o revistă ca și pentru celelalte publicații ale asociației etc.

Tot prin această asociație (sau club) se va putea organiza salvarea în munți, căreia nu i s-a găsit pînă în prezent un cadru potrivit.

Pronosport — Loto — Pronoexpres

PREMIILE CONCURSULUI PRONOSPORT NR. 10 DIN 10 MARTIE 1968

Categoria I (13 rezultate) — 1,5 variante a 73 086 lei; a II-a (12 rezultate): 107 a 1 229 lei; a III-a (11 rezultate): 1 015 a 194 lei.

PREMIILE CONCURSULUI PRONOEXPRES NR. 10 DIN 6 MARTIE 1968

Extragerea I: categoria I: 3 variante a 19 523 lei; a II-a: 16,5 a 3 845 lei; a III-a: 75,5 a 905 lei; a IV-a: 438 a 200 lei; a V-a: 1 248 a 70 lei; a VI-a: 5 924,5 a 20 lei.

Extragerea a II-a: categoria I: 0,5 variante a 43 507 lei; a II-a: 4,5 a 10 474 lei; a III-a: 38 a 1 335 lei; a IV-a: 202 a 323 lei; a V-a: 713,5 a 91 lei; a VI-a: 3 085,5 a 29 lei.

PRONOEXPRES Nr. 11 DIN 13 MARTIE 1968
EXTRAGEREA I:

1 39 2 40 25 27 — 49 5
Fond de premii: 529.110 lei

EXTRAGEREA a II-a:

28 20 26 25 1 14 — 47 31
Fond de premii: 393.864 lei

Tragerea următoare va avea loc miercuri 20 martie 1968, în București.

File din JURNALUL IOLANDEI BALAȘ

După prezentarea perioadei „eroice" — pînă la Melbourne (1 decembrie 1956) — și comprimarea „Dramei de la Melbourne" în capitolul VI („Ziua cea mai lungă"), am însoțit-o pe Iolanda Balaș în anul marilor încercări (1957), admirîndu-i sacrificiile imense pentru victorie. Capitolul VIII a înfățișat revenirea Iolandei pe primul plan al atletismului și pregătirea minuțioasă a drumului spre Roma olimpică...

IX

OH, ZIARELE...

Așadar, mai e azi și mai e mîine. Și n-am ajuns încă la Roma. (Criza de timp de care vorbeam). Mai am 220 de rînduri pentru Roma, pentru „1,91", pentru Tokio. E, într-adevăr, teribil de greu să scrii scurt. Cum a putut Cehov să scrie „Moartea funcționarului" în două file? Dar iată că am și pierdut cîteva rînduri... Gata!

...8 septembrie 1960. Roma olimpică. Centomila. Peste cîteva minute va începe „înălțimea" mea. Aștept această zi de patru ani. Și am din nou prima șansă. Dar am avut-o și la Melbourne. Și-apoi nu pot uita că John Thomas, marele favorit olimpic, a fost învins, acum cîteva zile, de Șavlakadze și de Brumel. Iar ziarele... OH, ziarele... Și cronicarii... Acești simpatici vampiri care se hrănesc cu surprize... Surprizele... Hrana lor de bază... Hrană de bufet express... Fără efort... Cînd titlul se naște într-o secundă... Iar melodrama întocutește totul...

Mi-e iarăși frică. N-am dormit toată noaptea. N-am mîncat nimic astăzi. Dar cine poate mînca într-o asemenea zi? Într-o zi de concurs noțiunea „masă" e abstractă și are o singură calitate: împarte ziua în trei.

Am emoții. Carabinierii care ne-au adus de pe stadionul de marmură pe Centomila glumesc în voie. Sînt atît de veseli.

Trebuie să mă încălzesc. Mi-e frică. Nori negri plutesc deasupra Romei.

...Au și trecut trei ore. Sîntem abia la 1,68. Ce mă fac dacă mă cuprinde oboseala?

În sfîrșit! Am trecut 1,68... Și 1,71... Pista e bună. Italienii au cerut „compoziția" de pe Republicii. Totuși, ei au impresia că le-am ascuns ceva. L-au întrebat ieri pe Hansi. Și Hansi le-a răspuns: „E absolut identică. Cu o singură diferență: dacă vrei să fie perfectă, trebuie să o bătătorești cu propria-ți palmă. Pista simte așa, ca un ciine".

...Stacheta e la 1,73. Sînt toi emoționată, dar nu mă mai terorizează, ca la Melbourne, gîndul că spectatorii s-ar putea supăra pentru că stau de aproape un minut la start ca să-mi alung gîndurile și să păstrez unul singur: stacheta.

Am sărit! Am sărit!! 1,73 !!!

LACRIMILE SÎNT SĂRATE

Revin pe bancă. Nimic nu s-a terminat încă. Aștept. S-a dat startul în cursa de 10 000. Stadionul urlă. Și deodată, simt o căldură în tot corpul. A fost ultima încercare. Și nimeni n-a izbutit să sară 1,73. Sînt campioană olimpică!... Sînt campioană olim... Sînt campioană... Sînt campi... Sînt... Și vorbele se rostogolesc nerostite, din ce în ce mai încet, mai încet, mai încet... Nu mă pot ridica de pe bancă. Pling... Lacrimile îmi curg pe obraji. Și le las să curgă... Și să intre prin colțurile buzelor... Pentru că sînt sărate. Și-mi place la nebunie gustul lor sărat... Și mă ajut cu limba... Ca să sorb totul...

Ce bine că am plîns! Oboseala a pierit. Stacheta e la 1,77... Nu mai are importanță? Ba are! Recordul olimpic al Mildredei e 1,76... Și sar din prima. **„Ți-l dăruiesc, frumoasă Centomilă".** *La 1,81 am doborît în prima încercare. Am trecut din a doua, pe furtună, chiar în clipa în care vîrtejul se năpustise de pe gazon pe zgură. Apoi a venit 1,85...*

„Trebuie să sar. Pentru Olimpiadă. Pentru „serbarea română".

Am pornit... În zadar. Stacheta a căzut. Acum, toți scandează din nou. Pe mine m-au și uitat. Pentru că Bolotnikov, Grodoizki și Zimmy se apropie de sosire. Arbitrul meu, congestionat de furie, ia telefonul și-l înjură pe crainicul stadionului, care comentează secundă cu secundă cursa de 10 000. Stadionul fierbe. Îmi astup urechile. Mă ridic. Pornesc. Acum!!! Dar stacheta cade din nou. Arbitrul e disperat. Smulge din nou telefonul: **„În numele madonei, taci o dată!! Taci, imbecilule!".**

VICTORIE! *Stacheta a rămas sus...*

TAINA ROMEI

Acasă, pe noptieră, mă așteaptă o glastră cu filodendron. „Unde o fi fotografia ruptă de la Heidelberg?" Peste cîteva minute am primit o telegramă: **„Ți baci le mani".** *Fără semnătură.*

Septembrie, 1960... În țara Olimpiadei, în drum spre Partenon

...Ultima seară pe Centomila. Am citit o dată o carte despre **misterele eleusine...** *În seara aceea, pe stadionul olimpic din Roma, totul a fost un mister. O taină care e, probabil, adevărata sursă a Jocurilor Olimpice. Iar orașul etern a simțit, pînă la urmă, această taină. Spre deosebire de Tokio sau de Grenoble, nimeni nu a aplaudat momentul cînd flacăra olimpică s-a stins. Olimpia primea omagiul tăcut al Romei.*

LA UMBRA COLOANELOR VEȘNICE

Peste două săptămîni am plecat la Atena. Pentru Balcaniadă. A fost un fel de prelungire a neuitatelor zile olimpice. Am sărit 1,83 pe stadionul de marmură și am umblat prin Atena... Am urcat pe Acropole... Am fotografiat Partenonul din toate unghiurile. Am stat ore în șir la umbra coloanelor lui veșnice.

Da... Cred că lucrul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată — sau poate că frumos e incomplet spus — este Partenonul. Credeți-mă! Pentru că am călătorit mult... Am o diplomă de traversare a Polului Nord, spre Alaska, la Anchorage... Am văzut vacile sfinte umblînd pe străzile Bombay-ului... Am fost la Walt Disney acasă... Am stat de vorbă cu Pele, la São Paulo... M-am plimbat pe Bosfor, noaptea, la lumina semilunei... Am privit Niagara în zori... Am fost în casa lui Anton Pavlovici Cehov... Am călcat pe mozaicurile milenare de la Cesareea... Am văzut castelul lui Hamlet, la Elseneur... Am admirat parada modei medievale la Siena... Am fost pe Jungfrau, în Elveția, la 4166 de metri altitudine... Am văzut orașul fără... vecini: Brasilia... Am intrat în casa lui Beethoven, la Bonn... Am văzut un oraș italian urît — Bari — dacă așa ceva e cu putință... L-am văzut pe Fidel Castro jucînd base-ball, pentru ca după aceea să stau de vorbă cu conducătorul cuban... Am văzut statuia lui Nurmi la Helsinki... Am fost de 11 ori la Praga și încă n-am văzut toate frumusețile din Mala Strana... Am umblat pe Copacabana... La Veneția m-am plimbat cu gondola fără motor, ceea ce începe să fie un lux... Am văzut nopțile albe de la Leningrad... Am rămas timp de opt ore, în tranzit, la Dakar, ca să pot spune că am fost și în Africa... Am intrat în vestita pădure Sequoia, lîngă San Francisco... Am văzut orașele elvețiene, mai frumoase ca orice ilustrată de lux... Am privit uimită acel furnicar care se numește Tokio, amestec de kimonouri și de mini-jupe... Am urcat de 9 ori în Turnul Eiffel... Dar unde n-am fost? Beirut... Göteborg... Ierusalim... Cracovia, cu al ei trompetist din vîrful bisericii, care cîntă în fiecare oră, de vreo 700 de ani... Bruxelles... Dresda... Amsterdam... Ulan Bator... Oslo... Și am uitat Roma... Melbourne... Irkutsk... Șanhai... Cleveland... Habarovsk...

Și totuși, îmi revine în minte Partenonul... Nu numai pentru coloanele lui veșnice, ci pentru că îmi amintește de zilele mele cele mai fericite... Septembrie, 1960, în țara Olimpiadei, la cîteva zile după ritualul nocturn de pe Centomila.

(Va urma)